

Hof van beroep te Brussel
Sectie Marktenhof (19de kamer A)

VERZOEKSRIFT TOT NIETIGVERKLARING

OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 2 VAN DE WET VAN 17 JANUARI 2003 BETREFFENDE DE RECHTSMIDDELEN EN DE GESCHILLENBEHANDELING NAAR AANLEIDING VAN DE WET VAN 17 JANUARI 2003 MET BETREKKING TOT HET STATUUT VAN DE REGULATOR VAN DE BELGISCHE POST- EN TELECOMMUNICATIESECTOR

VOOR: 1. **Telenet BV** met zetel gevestigd te 2800 Mechelen, Liersesteenweg 4, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0473.416.418, vertegenwoordigd door de heer John Porter, gedelegeerd bestuurder, en de heer Bart van Sprundel, bestuurder;

2. **Telenet Group NV**, met zetel gevestigd te 2800 Mechelen, Liersesteenweg 4, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0462 925 669, vertegenwoordigd door vertegenwoordigd door de heer John Porter, gedelegeerd bestuurder, en de heer Dieter Nieuwdorp, bestuurder

Hierna samen "**Telenet**" genoemd,

Verzoekende partijen;

Bijgestaan door Mters **Thomas De Meese** (tdemeese@crowell.com, tel. 02 282 18 42) en **Karl Stas** (kstas@crowell.com, tel. 02 214 28 88), advocaten, met kantoor te 1000 Brussel, Joseph Stevensstraat 7, waar keuze van woonplaats wordt gedaan;

TEGEN: Het **Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie**, met zetel gevestigd te 1000 Brussel, Koning Albert II-laan 32 bus 10, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0243.405.860;

Hierna "**BIPT**" genoemd,

Verwerende partij;

BESLISSING WAARTEGEN BEROEP WORDT INGESTELD:

Het besluit van de Raad van het BIPT van 28 januari 2026 betreffende de nadere regels ter uitvoering van de mededeling van het meest gunstige tariefplan op basis van artikel 109 van de WEC (hierna het "**bestreden besluit**", zie stuk 1). Deze beslissing werd op de website van het BIPT gepubliceerd op 13 februari 2026.

CODE AARD VAN DE ZAAK: I.1.a – BIPT.

PLAATS, DATUM EN UUR VAN VERSCHIJNING

De onderhavige zaak zal worden ingeleid op de zitting van het Hof van beroep te Brussel, sectie Marktenhof (19de kamer A), Poelaertplein, 1000 Brussel, op , om , zaal **1.32**.

I. Weergave van de feiten

A. Voorstelling van Telenet

1. Telenet is een aanbieder van telecommunicatie- en entertainmentdiensten, die via het vast netwerk van Wyre¹ (dat heel Vlaanderen, 13 gemeenten in Brussel-Hoofdstad en zeven Waalse gemeenten dekt) zowel aan residentiële als zakelijke klanten internet- en tv-diensten aanbiedt, evenals bundels die deze diensten omvatten. Daarnaast biedt Telenet ook internet- en tv-diensten aan in de rest van het land op basis van een toegangsovereenkomst met Orange.
2. Telenet is verder ook een mobiele netwerkoperator (MNO²) die mobiele telefoniediensten aanbiedt over het gehele Belgische grondgebied.

B. Relevant wettelijk kader

3. Het bestreden besluit beoogt uitvoering te geven aan artikel 109 van de wet van 13 juni 2006 betreffende de elektronische communicatie (hierna "WEC"). Dit artikel luidt als volgt:

"Ten minste één keer per jaar meldt de operator van andere elektronische-communicatiediensten dan nummeronafhankelijke interpersoonlijke communicatiediensten en dan transmissiediensten voor het verlenen van intermachinale diensten op een duurzame gegevensdrager aan de abonnee, welk voor hem het meest gunstige tariefplan is, rekening houdend met zijn gebruikspatroon berekend over de periode bepaald door het Instituut. Wanneer de operator het meest gunstige tariefplan aan de abonnee met een tariefplan bestemd voor consumenten meldt, verstrekt hij tevens op een duurzame drager, volgens de nadere regels vastgesteld door het Instituut, de gegevens van het daartoe gebruikte gebruiksprofiel.

Voor internettoegangsdiensten worden de tariefplannen vermeld waarmee het volume gedownload data dat uit het gebruikspatroon blijkt, kan worden verwerkt, eventueel met een lagere prijs, zelfs wanneer met die tariefplannen een lagere downloadsnelheid gepaard gaat. Tevens worden voor elk van de voormelde tariefplannen de downloadsnelheid, andere relevante kenmerken en de mogelijke gevolgen vermeld wanneer de abonnee een gecombineerd aanbod afneemt.

Indien een abonnee bij de operator ingetekend heeft op twee of meer tariefplannen die overeenstemmen met verschillende diensten, zoals vaste telefonie, mobiele diensten, breedbandinternettoegang en/of televisiediensten, wordt in voorkomend geval als tariefplan een gecombineerd aanbod vermeld waarin deze verschillende diensten in één enkel tariefplan geïntegreerd zijn, wanneer dat gecombineerde aanbod goedkoper uitvalt dan de som van de aparte tariefplannen waarop de abonnee ingetekend heeft.

¹ Wyre is een joint venture (gezamenlijke vennootschap) van Telenet (66,8%) en Fluvius (33,2%).

² "Mobile network operator" (mobiele netwerkoperator), d.w.z. een operator die over een eigen mobiele netwerkinfrastructuur (netwerk van zendmasten) beschikt.

Het Instituut kan, na een openbare raadpleging te hebben gevoerd, de nadere regels van de verplichtingen, bepaald in deze paragraaf vastleggen. Het Instituut voorziet minstens in een termijn van zes maanden na de publicatie van de voormelde nadere regels voor de implementatie van de betreffende verplichtingen.

Deze bepaling werd in de WEC ingevoegd door de wet van 21 december 2021 (art. 144) en trad in werking op 10 januari 2022.³

Voordien bepaalde artikel 110, §4 WEC (dat door de wet van 21 december 2021 werd opgeheven) het volgende:

“§4. Ten minste één keer per jaar meldt de operator op de factuur aan zijn abonnee, met maximum 5 nummers, welk voor hem het meest gunstige tariefplan is, rekening houdend met zijn gebruikspatroon berekend over de periode bepaald door het Instituut. Wanneer de operator het meest gunstige tariefplan aan de abonnee meldt, verstrekt hij tevens op de door de abonnee gewenste wijze, volgens de nadere regels vastgesteld door het Instituut, de gegevens van het daartoe gebruikte gebruiksprofiel.

Voor internettoegangsproducten worden de tariefplannen vermeld waarmee het volume gedownload data dat uit het gebruikspatroon blijkt, kan worden verwerkt, eventueel met een lagere prijs, zelfs wanneer met die tariefplannen een lagere downloadsnelheid gepaard gaat. Tevens worden voor elk van de voormelde tariefplannen de downloadsnelheid, andere relevante kenmerken en de mogelijke gevolgen vermeld wanneer de klant een gecombineerd aanbod afneemt.

Indien een abonnee bij de operator ingetekend heeft op twee of meer tariefplannen die overeenstemmen met verschillende diensten, zoals vaste telefonie, mobiele diensten, breedbandinternettoegang en/of televisiediensten, wordt in voorkomend geval als tariefplan een gecombineerd aanbod vermeld waarin deze verschillende diensten in een enkel tariefplan geïntegreerd zijn, wanneer dat gecombineerde aanbod goedkoper uitvalt dan de som van de aparte tariefplannen waarop de klant ingetekend heeft.

Het Instituut bepaalt, na een openbare raadpleging te hebben gevoerd, de nadere regels van de verplichtingen, bepaald in de vorige twee leden en dit binnen een termijn van drie maanden. Het Instituut voorziet minstens in een termijn van zes maanden na de publicatie van de voormelde nadere regels voor de implementatie van de betreffende verplichtingen.

Bovendien vermeldt de operator op de eerste bladzijde van elke factuur de volgende tekst in een afzonderlijk kader en in het vet: ‘Raadpleeg de site van de overheid www.bestetarief.be om het tariefplan te vinden dat het best met uw gebruikspatroon overeenstemt’.

De algemene verplichting om minstens één keer per jaar op de factuur aan de abonnee te melden welke voor hem het meest gunstige tariefplan is, staat in de WEC sinds 2005.

³ B.S. 31 december 2021, p. 126491.

Het is echter pas door de wijzigingen in artikel 110, §4 WEC door de wet van 27 maart 2014 (in werking op 8 mei 2014) dat het BIPT de bevoegdheid heeft gekregen om de referentieperiode en de nadere regels voor de berekening van het meest gunstige tariefplan vast te stellen.⁴ Het BIPT had hier tot dusver echter geen uitvoering aan gegeven.

4. Daarnaast bepaalt artikel 108, §6 WEC het volgende:

“§ 6. Uiterlijk één maand vóór de automatische verlenging van het contract van bepaalde duur voor andere elektronische-communicatiediensten dan nummeronafhankelijke interpersoonlijke communicatiediensten en dan transmissiediensten voor het verlenen van intermachinale diensten informeren de operatoren de abonnees op een duurzame gegevensdrager, in vetgedrukte letters en op een prominente plaats, over het einde van de initiële contractuele verbintenis en over de middelen om het contract, overeenkomstig artikel 111/3, op te zeggen. Tegelijk geeft de operator de abonnees op de duurzame gegevensdrager, overeenkomstig de modaliteiten van artikel 109, ook advies over de voordeligste tarieven met betrekking tot zijn diensten.”

5. Deze laatste bepaling geeft uitvoering aan artikel 105, lid 3 van Richtlijn (EU) 2018/1972 tot vaststelling van het Europees wetboek voor elektronische communicatie (hierna “Europees Wetboek Elektronische Communicatie” of kortweg “EWEC”), dat luidt als volgt:

“Indien een contract of het nationaal recht voorziet in automatische verlenging van een vaste looptijd voor andere elektronische-communicatiediensten dan nummeronafhankelijke interpersoonlijke communicatiediensten en dan transmissiediensten voor het verlenen van intermachinale diensten, zorgen de lidstaten ervoor dat eindgebruikers na een dergelijke verlenging het contract op elk willekeurig moment mogen opzeggen met een opzeggingstermijn van maximaal één maand, zoals bepaald door de lidstaten en zonder andere kosten dan de vergoeding voor de ontvangst van de dienstverlening tijdens de opzeggingstermijn. Voordat het contract automatisch wordt verlengd, informeren de aanbieders de eindgebruikers tijdig, op een in het oog springende wijze en op een duurzame drager over het einde van de contractuele verbintenis en over de middelen om het contract te beëindigen. Tegelijk geeft de aanbieder de eindgebruikers ook advies over de voordeligste tarieven met betrekking tot zijn diensten. De aanbieders geven de eindgebruikers ten minste jaarlijks informatie over de voordeligste tarieven.”

6. Het EWEC voorziet ook in een extra faciliteit van tariefadvies op aanvraag (art. 115, lid 1 en 2 EWEC):

⁴ Wet van 27 maart 2014 houdende diverse bepalingen inzake elektronische communicatie, B.S. 28 april 2014, p. 35043 (art. 26).

“1. Onverminderd artikel 88, lid 2,⁵ zorgen de lidstaten ervoor dat de bevoegde instanties, zo nodig in overleg met de nationale regelgevende instanties, kunnen verlangen dat alle aanbieders van internettoegangsdiensten of voor het publiek beschikbare nummergebaseerde interpersoonlijke communicatiediensten, de in deel B van bijlage VI opgenomen extra faciliteiten geheel of gedeeltelijk gratis beschikbaar stellen voor zover dit technisch haalbaar is, evenals geheel of gedeeltelijk de in deel A van bijlage VI opgenomen extra faciliteiten.

2. Bij de toepassing van lid 1 kunnen de lidstaten verder gaan dan de lijst van extra faciliteiten in de delen A en B van bijlage VI om te zorgen voor een hoger niveau van consumentenbescherming.”

7. Bijlage VI, deel A, punt f) van het EWEC bepaalt:

“Deel A - Faciliteiten en diensten als bedoeld in de artikelen 88 en 115

Indien deel A op grond van artikel 88 wordt toegepast, is het van toepassing op consumenten en op andere categorieën eindgebruikers indien de lidstaten de begunstigen van artikel 88, lid 2, hebben uitgebreid.

Indien deel A op grond van artikel 115 wordt toegepast, is het van toepassing op de door de lidstaten bepaalde categorieën eindgebruikers, met uitzondering van de punten c), d) en g) van dit deel, die alleen van toepassing zijn op consumenten.

[...]

f) Tariefadvies

Dit betreft de faciliteit waarbij eindgebruikers de aanbieder kunnen verzoeken om hen te informeren over alternatieve, goedkopere tarieven, als die beschikbaar zijn.”

8. Deze extra faciliteit werd in het WEC opgenomen in artikel 110/1, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de toepassing van artikel 109, kan de abonnee steeds van zijn operator van voor het publiek beschikbare elektronische communicatiediensten, met uitzondering van nummeronafhankelijke interpersoonlijke communicatiediensten en van transmissiediensten voor het verlenen van intermachinale diensten, verlangen dat deze hem, op zijn verzoek, kosteloos informeert over alternatieve gunstigere tariefplannen van de operator. De aanvraag van de abonnee moet op een eenvoudige wijze ingediend kunnen worden en de operator antwoordt hierop binnen

⁵ Artikel 88, lid 2 EWEC bepaalt: “De lidstaten zorgen ervoor dat de in artikel 84 bedoelde aanbieders van een adequate breedbandinternettoegangsdienst en van spraakcommunicatiediensten die op grond van artikel 85 diensten leveren, de in deel A van bijlage VI genoemde specifieke faciliteiten en diensten aanbieden, naargelang toepasselijk, zodat consumenten uitgaven kunnen monitoren en controleren. [...] De lidstaten kunnen het toepassingsgebied van dit lid uitbreiden tot eindgebruikers die micro-ondernemingen, kleine en middelgrote ondernemingen en organisaties zonder winstoogmerk zijn”.

een termijn van maximaal twee weken. Bij het beantwoorden van dit verzoek houdt de operator op zijn minst rekening met:

1° het gebruikspatroon van de abonnee, vastgesteld en ter beschikking gesteld overeenkomstig de nadere regels bepaald door het Instituut overeenkomstig artikel 111, §2;⁶

2° de door de abonnee gewenste internetsnelheid;

3° de door de abonnee gewenste opties inzake televisie.”

9. De consumenten genieten nog van verschillende andere transparantiemaatregelen. Alvorens een contract af te sluiten, moet de consument duidelijke precontractuele informatie over de betrokken diensten ontvangen, waaronder de toepasselijke tarieven (art. 108, §1 WEC, art. 102(1) EWEC). De consument ontvangt ook een beknopte contractsamenvatting, volgens een model vastgesteld door de Europese Commissie,⁷ met de essentiële elementen van zijn tariefplan om hem in staat te stellen gemakkelijk te vergelijken met andere tariefplannen (art. 108, §2 WEC, art. 102, §3 EWEC). Artikel 111, §1 WEC verplicht de operatoren om “*per dienst en, waar nodig, per tariefplan, vergelijkbare, duidelijke, volledige en bijgewerkte transparante informatie*” te publiceren over o.m. de toepasselijke tarieven. Bovendien moeten de operatoren krachtens art. 111, §2 WEC de nodige informatie verstrekken aan het BIPT om de tariefvergelijker op de website www.bestetarief.be up-to-date te houden. Deze tariefvergelijker laat de consument toe om tariefplannen te vergelijken tussen de aanbiedingen van de verschillende operatoren.
10. Op 21 januari 2026 publiceerde de Europese Commissie haar voorstel voor een Digitalenetwerkenverordening (*Digital Networks Act*, hierna “DNA”), die het EWEC zou vervangen. Artikel 97 van het voorstel komt overeen met artikel 105 EWEC. Artikel 97(2) DNA is vrijwel identiek aan artikel 105(3) EWEC, zij het dat de laatste zin wordt geschrapt:

“Where a contract or national law provides for automatic prolongation of a fixed duration contract for electronic communications services other than number-independent interpersonal communications services and other than transmission services used for the provision of machine-to-machine services, consumers are entitled, after such prolongation, to terminate the contract at any time with a maximum one-month notice period and without incurring any costs except the charges for receiving the service during the notice period. Before the contract is automatically prolonged, providers shall inform the consumers in a prominent and timely manner and on a

⁶ Artikel 111, §2 WEC betreft de tariefvergelijker van het BIPT, die gebruikers toelaat de tarieven van verschillende operatoren met elkaar te vergelijken en beschikbaar is op de website www.bestetarief.be. Deze tariefvergelijker is gebaseerd op tariefgegevens verstrekt door de operatoren. Elke operator moet zijn tariefplannen alsook elke wijziging ervan invoeren in een daartoe door het BIPT ter beschikking gestelde elektronische tool, uiterlijk 15 werkdagen voor de publicatie ervan. Terzelfder tijd moet de operator aan het BIPT een volledige beschrijving van het nieuwe tariefplan of van elke wijziging ervan voorleggen alsook een elektronische verwijzing naar de internetpagina waarop het betrokken tariefplan wordt beschreven.

⁷ Uitvoeringsverordening (EU) van 17 december 2019 tot vaststelling van een model voor de samenvatting van het contract die door aanbieders van voor het publiek beschikbare elektronische communicatiediensten moet worden gebruikt overeenkomstig Richtlijn (EU) 2018/1972 van het Europees Parlement en de Raad.

durable medium, of the end of the contractual commitment and of the means by which to terminate the contract. In addition, and at the same time, providers shall give consumers best tariff advice relating to their services.”⁸

Er is dus helemaal geen sprake meer van een jaarlijks tariefadvies, zelfs niet voor eindgebruikers met een contract van bepaalde duur met automatische verlengingen. Bovendien legt artikel 97(6) DNA een absoluut verbod op aan de lidstaten om in hun nationaal recht bepalingen inzake de bescherming van eindgebruikers te handhaven of in te voeren die afwijken van dit artikel, met inbegrip van meer of minder strikte bepalingen die een ander niveau van bescherming waarborgen.⁹

11. Daarnaast voorziet de DNA ook niet meer in de “extra faciliteit” van tariefadvies op aanvraag.
12. Men kan zich dan ook vragen stellen bij de zin van het initiatief van het BIPT om anno 2026 (op basis van een bevoegdheid die de wetgever al in 2014 toegekend heeft¹⁰) de operatoren te belasten met zwaarwegende nieuwe verplichtingen, terwijl op Europees niveau juist gestreefd wordt naar het terugdringen van overregulering¹¹ en een vermindering van de administratieve lasten. De belangrijke investeringen die de operatoren nu zouden moeten doen om het bestreden besluit uit te voeren, zullen wellicht nutteloos blijken eens de DNA in werking treedt.

⁸ Vrije vertaling: “Wanneer een overeenkomst of nationale wetgeving voorziet in automatische verlenging van een overeenkomst voor elektronische communicatiediensten met een vaste looptijd, met uitzondering van nummeronafhankelijke interpersoonlijke communicatiediensten en transmissiediensten die worden gebruikt voor het verlenen van machine-to-machine-diensten, hebben consumenten na een dergelijke verlenging het recht om de overeenkomst op elk moment op te zeggen met een opzegtermijn van maximaal één maand en zonder dat dit kosten met zich meebrengt, met uitzondering van de kosten voor het gebruik van de dienst tijdens de opzegtermijn. Voordat de overeenkomst automatisch wordt verlengd, stellen de aanbieders de consumenten op een opvallende en tijdige wijze en op een duurzame drager in kennis van het einde van de contractuele verbintenis en van de wijze waarop de overeenkomst kan worden opgezegd. Daarnaast verstrekken de aanbieders de consumenten tegelijkertijd advies over de voordeligste tarieven voor hun diensten.”

⁹ De tekst van art. 97(6) DNA luidt: “Member States shall not maintain or introduce in their national law end-user protection provisions diverging from this Article, including more or less stringent provisions to ensure a different level of protection. This is without prejudice to the right of Member States to maintain provisions referred to in paragraph 1.”

¹⁰ Wij maken hierbij abstractie van de vraag (die in het tweede middel hierna aan de orde wordt gesteld) of deze bevoegdheidsdelegatie (grond)wettig is.

¹¹ Zie de studie van Arthur D. Little, “A Simplification Agenda for European Telecoms” (2025), <https://www.adlittle.com/en/insights/report/simplification-agenda-european-telecoms> (stuk 10). Uit deze studie blijkt dat telecomoperatoren in Europa onderworpen zijn aan meer dan 28 horizontale en sectorspecifieke regelgevingen, waarvan bijna de helft overlapt, nog afgezien van de toepasselijke nationale regelgeving.

C. Procedurevoorgaanden

13. Tijdens een workshop op 26 april 2024 bracht het BIPT de operatoren op de hoogte van haar voornemen om nadere regels vast te stellen voor de mededeling van het beste tarief aan de abonnees.
14. Het BIPT heeft ter voorbereiding hiervan geen impactanalyse of kosten-batenanalyse uitgevoerd.
15. Op 1 juli 2025 publiceerde het BIPT een openbare raadpleging over “het ontwerpbesluit van de Raad van het BIPT met betrekking tot de nadere regels ter uitvoering van het meest gunstige tariefplan (de artikelen 109 en 110/1 van de WEC” (stuk 2). De operatoren konden hier uiterlijk op 1 september 2025 op reageren.
16. Op 1 september 2025 diende Telenet haar reactie in (stuk 3). Op dezelfde datum stuurde ook de sectorfederatie Agoria Telecom Industries namens alle bij deze organisatie aangesloten operatoren een reactie naar het BIPT (stuk 4).
17. Op 20 januari 2026 publiceerde het BIPT op verzoek van de Commissie voor Economie, Consumentenbescherming en Digitalisering een advies (stuk 5 over een wetsvoorstel dat artikel 109 WEC zou wijzigen in die zin dat de operatoren niet slechts verplicht zouden zijn om de abonnee jaarlijks te informeren over het meest gunstige tariefplan, maar om “*steeds het meest gunstige tariefplan aan de consument ter instemming voor te leggen*”, waarbij de wijziging van tariefplan van kracht wordt van zodra de consument ermee instemt. Het BIPT gaf een negatief advies over deze automatische voorstelverplichting t.a.v. consumenten, omdat het BIPT van oordeel was dat dit niet verenigbaar is met artikel 101, §1 EWEC dat bepaalt dat de lidstaten geen maatregelen ter bescherming van de consument mogen invoeren die afwijken van artikel 105 EWEC (maximum harmonisatie). Het BIPT verwijst in dit verband naar het advies van de Raad van State over hetzelfde wetsvoorstel, waarin de Raad hetzelfde standpunt inneemt.¹²
18. Telenet heeft bij brief van 3 februari 2026 op dit advies gereageerd (stuk 6).
19. Op 28 januari 2026 heeft de Raad van het BIPT het bestreden besluit aangenomen. Deze werd echter pas op 13 februari gepubliceerd. De beslissing voorziet in een implementatietermijn van 9 maanden. De beslissing wordt dus van kracht op 13 november 2026.
20. Het bestreden besluit verschilt in een aantal opzichten van het ontwerpbesluit:
 - Het toepassingsgebied van het besluit werd beperkt tot artikel 109 WEC, naar aanleiding van de opmerking van verschillende operatoren dat artikel 110/1 WEC geen mandaat geeft aan het BIPT om verdere uitvoeringsmaatregelen te nemen.

¹² Raad van State (afdeling wetgeving), advies nr. 78.605/4 van 30 december 2025 (stuk 7).

- Voor de toepassing van art. 108, §6 WEC (dat verwijst naar de modaliteiten van art. 109 WEC) werd gepreciseerd dat de jaarlijkse communicatie moet plaatsvinden op de verjaardag van het contract;
 - Er werd een berekeningsmethode vastgesteld die de operatoren moeten gebruiken om het meest gunstige tariefplan te bepalen.
 - De verplichting om voor de mededeling van het meest gunstige tarief een gestandaardiseerde vergelijkende tabel te gebruiken, werd geschrapt. Het bestreden besluit definieert wel de minimaal op te nemen informatie.
 - De implementatieperiode werd verlengd van zes naar negen maanden.
21. Op 3 maart 2026 heeft het BIPT aan de operatoren toelichting gegeven over zijn besluit (stuk 8).

II. In rechte

A. Ontvankelijkheid van het beroep

1. *Ontvankelijkheid ratione temporis*
22. Artikel 2, §2, eerste lid van de wet van 17 januari 2003 betreffende de rechtsmiddelen en de geschillenbehandeling naar aanleiding van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector (hierna “**wet rechtsmiddelen**”) bepaalt dat het beroep wordt ingesteld “*op straffe van onontvankelijkheid die ambtshalve wordt uitgesproken, [...] binnen een termijn van zestig dagen na de kennisgeving van het besluit of bij gebreke aan een kennisgeving, na de publicatie van het besluit of bij gebreke aan een publicatie, na de kennisname van het besluit*”.
23. Het bestreden besluit werd op 11 februari 2026 “ter informatie” per e-mail aan Telenet meegedeeld en op 13 februari 2026 op de website van het BIPT gepubliceerd (niettegenstaande dat de begeleidende persmededeling de datum van 12 februari 2026 draagt).¹³ Vermits 12 april 2026 op een zondag valt, loopt de termijn in elk geval (minstens) tot 13 april 2026.
24. Het beroep is dus tijdig ingesteld.

2. *Ontvankelijkheid ratione materiae en personae*

25. Het Marktenhof is bevoegd om kennis te nemen van beroepen “*tegen de besluiten van het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie*” (art. 2, §1 wet rechtsmiddelen).
26. In het bestreden besluit legt het BIPT nieuwe verplichtingen op aan operatoren van elektronische communicatiediensten (waaronder Telenet) in verband de jaarlijkse mededeling van het “beste tarief” aan de abonnees, rekening houdend met hun verbruikspatroon. De implementatie van het bestreden besluit vereist belangrijke aanpassingen aan de IT-systemen. Dit zou aanzienlijke investeringen vergen en onvermijdelijk een impact hebben op andere geplande IT-projecten.
27. Het bestreden besluit is dus onbetwistbaar griefhoudend voor Telenet. Bijgevolg heeft Telenet het vereiste belang om de nietigverklaring ervan te vorderen.

¹³ Stuk 1.

B. Eerste middel: Het bestreden besluit is onverenigbaar met de volledige harmonisatie waarin het EWEC voorziet

1. Samenvatting van het middel

28. Telenet ontleent een eerste middel aan de schending van artikel 101 EWEC, artikel 4(3) van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU), de manifeste beoordelingsfout, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.
29. Artikel 101 EWEC bepaalt dat de lidstaten in hun nationale wetgeving geen bepalingen inzake de bescherming van de eindgebruiker mogen behouden die afwijken van de artikelen 102 tot en met 115 EWEC, met inbegrip van meer of minder strikte bepalingen die een ander niveau van bescherming waarborgen, tenzij in Titel III “Rechten van de eindgebruiker” anders is bepaald.
30. Artikel 109 WEC, waar het bestreden besluit uitvoering aan geeft, legt aan de operatoren een verplichting op om ten minste één keer per jaar aan alle abonnees mee te delen welke voor hen het meest gunstige tariefplan is. Artikel 109 WEC vereist aldus een mededeling van het “beste tarief” buiten de gevallen bedoeld in artikel 105 en 115 EWEC. Artikel 109 WEC legt dus een verplichting inzake de bescherming van de eindgebruiker op die verder gaat dan wat het EWEC voorschrijft, in strijd met de door het EWEC beoogde volledige harmonisatie (of maximumharmonisatie) van de regels inzake bescherming van de eindgebruikers en het beginsel van loyale samenwerking.

2. Uiteenzetting van het middel

31. Het bestreden besluit beoogt om uitvoering te geven aan artikel 109 WEC, dat een algemene verplichting oplegt om ten minste jaarlijks aan elke abonnee mee te delen wat voor hem het meest gunstige tariefplan is, rekening houdend met zijn gebruikspatroon berekend over een periode bepaald door het BIPT.
32. Uit artikel 101 EWEC volgt dat de Europese wetgever met de in artikelen 105-115 vastgestelde regels een volledige harmonisatie (of maximumharmonisatie) beoogde van de verplichtingen inzake de bescherming van de eindgebruiker, inclusief de verplichtingen betreffende de informatie aan de eindgebruiker:

“1. De lidstaten behouden of introduceren in hun nationale wetgeving geen bepalingen inzake de bescherming van de eindgebruiker die afwijken van de artikelen 102 tot en met 115, met inbegrip van meer of minder strikte bepalingen die een ander niveau van bescherming waarborgen, tenzij in deze titel anders is bepaald.

2. Tot en met 21 december 2021 mogen de lidstaten nog steeds strengere nationale bepalingen inzake consumentenbescherming toepassen die afwijken van de bepalingen in de artikelen 102 tot en met 115, mits die bepalingen van kracht waren op 20 december 2018 en eventuele beperkingen van de werking van de interne markt die daaruit voortvloeien, evenredig zijn aan het doel, namelijk bescherming van de consument.

De lidstaten stellen de Commissie uiterlijk op 21 december 2019 in kennis van de nationale bepalingen die op grond van dit lid moeten worden toegepast.”

33. Dit wordt ook nog eens benadrukt in considerans 257 van het EWEC:

“De uiteenlopende tenuitvoerlegging van de voorschriften betreffende de bescherming van eindgebruikers heeft geleid tot ernstige belemmeringen voor de interne markt, die gevolgen hebben voor zowel aanbieders als eindgebruikers van elektronischecommunicatiediensten. Die belemmeringen moeten worden weggenomen door de toepassing van dezelfde regels die zorgen voor een hoog gemeenschappelijk niveau van bescherming in de gehele Unie. Een gekalibreerde volledige harmonisatie van de rechten van de eindgebruiker die onder deze richtlijn vallen, moet aanzienlijk meer rechtszekerheid bieden voor zowel de eindgebruikers als de aanbieders van elektronischecommunicatiediensten, en moeten de toegangdrempels en onnodige nalevingslasten als gevolg van de versnippering van de regelgeving aanzienlijk verlagen. Volledige harmonisatie helpt bij het verwijderen van belemmeringen op de werking van de interne markt als gevolg van dergelijke nationale bepalingen betreffende eindgebruikersrechten, die tegelijkertijd nationale aanbieders beschermen tegen concurrentie uit andere lidstaten. Om een hoog gemeenschappelijk niveau van bescherming te bereiken, moeten in verschillende bepalingen betreffende eindgebruikersrechten redelijke verbeteringen in deze richtlijn worden aangebracht in het licht van de beste praktijken in de lidstaten. Volledige harmonisatie van rechten van eindgebruikers vergroot hun vertrouwen in de interne markt omdat zij profiteren van een even hoog niveau van bescherming bij het gebruik van elektronischecommunicatiediensten, niet alleen in hun eigen land, maar ook wanneer zij in andere lidstaten wonen, werken of reizen. Volledige harmonisatie moet worden beperkt tot de onderwerpen die vallen onder de bepalingen inzake de rechten van de eindgebruiker in deze richtlijn. Daarom mag harmonisatie geen afbreuk doen aan het nationale recht met betrekking tot de aspecten van de bescherming van de eindgebruiker, inclusief sommige aspecten van transparantiemaatregelen die niet onder die bepalingen vallen. Zo moeten bijvoorbeeld maatregelen met betrekking tot transparantieverplichtingen die niet onder deze richtlijn vallen, worden beschouwd als verenigbaar met het beginsel volledige harmonisatie, terwijl aanvullende voorschriften inzake transparantieaangelegenheden die door deze richtlijn worden bestreken, zoals de bekendmaking van informatie, moeten worden beschouwd als zijnde onverenigbaar. Voorts moeten de lidstaten nationale voorschriften kunnen handhaven of invoeren voor aangelegenheden die niet specifiek door deze richtlijn worden behandeld, in het bijzonder om het hoofd te bieden aan nieuwe problemen die zich aandienen.”

34. Het EWEC voorziet niet in een algemene verplichting om jaarlijks alle eindgebruikers of abonnees te informeren over het “beste tarief” voor hun diensten:

- Artikel 115 EWEC in combinatie met bijlage VI, deel A, punt (f) EWEC vereist enkel dat de Lidstaten ervoor zorgen dat “de bevoegde autoriteiten” van de operatoren kunnen vereisen dat zij een “extra faciliteit” aanbieden waarbij zij aan de eindgebruiker op diens verzoek een “tariefadvies” geven, d.w.z. de eindgebruiker

- informereren over alternatieve, goedkopere tarieven, als die beschikbaar zijn. Deze bepalingen werden omgezet door artikel 110/1 WEC (zie *supra*, nr. 6-8).
- Artikel 105(3) EWEC voorziet weliswaar in een jaarlijks advies aan de eindgebruiker over de voordeligste tarieven met betrekking tot zijn diensten, maar het toepassingsgebied van deze bepaling is beperkt tot contracten met een vaste looptijd en automatische verlenging. De jaarlijkse adviesplicht is ingebed in deze bepaling en is beperkt tot de materiële werkingssfeer ervan. Zij heeft geen zelfstandige werking buiten de context van deze bepaling.¹⁴ Artikel 105(3) EWEC werd reeds exhaustief omgezet door artikel 108, §6 WEC (zie *supra*, nrs. 4-5).
35. Het EWEC bevat evenmin een relevante afwijkende bepaling die de lidstaten toelaat om wat dit betreft meer strikte bepalingen in te voeren of te handhaven.
36. Artikel 101(1) EWEC sluit weliswaar niet uit dat de lidstaten eigen regels aannemen over aspecten die *niet* geregeld zijn door artikelen 102 tot en met 115 EWEC of m.a.w. over aangelegenheden die door deze bepalingen niet volledig geharmoniseerd zijn. De informatie aan de eindgebruikers over de voordeligste tarieven met betrekking tot hun diensten is echter al exhaustief geregeld door artikelen 105(3) en 115 EWEC.
37. Artikel 109 WEC is bijgevolg te beschouwen als een “aanvullend voorschrift inzake transparantieaangelegenheden die door het EWEC worden bestreken” in de zin van considerans 257. In de mate dat artikel 109 WEC na 21 december 2019 verplichtingen handhaaft die verder gaan dan de voorschriften van artikelen 105(3) en 115 EWEC, is het onverenigbaar met de door het EWEC beoogde volledige harmonisatie. Dit is kennelijk het geval, vermits deze bepalingen van het EWEC reeds werden omgezet door resp. 108, §6 en 110/1 WEC en artikel 109 WEC zich niet louter beperkt tot het bepalen van de modaliteiten voor de in deze bepalingen bedoelde tariefadviezen. Artikel 109 WEC legt de operatoren een algemene verplichting op om de abonnees jaarlijks en uit eigen beweging een tariefadvies te geven, die niet beperkt is tot contracten met een vaste looptijd en bijkomende vereisten oplegt die verder gaan dan de functionele informatieplicht bedoeld in artikelen 105(3) en 115 EWEC.
38. Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU) dat, wanneer een Europese richtlijn de regels in een bepaald domein volledig harmoniseert, de lidstaten geen maatregel mogen uitvaardigen waarin de richtlijn niet voorziet, zelfs niet indien daarmee beoogd wordt om de consumenten beter te beschermen.¹⁵ Dit werd nog

¹⁴ Zoals bevestigd door de Europese Commissie in het document “Questions and answers on the EECC” (stuk 11, p. 53: “*Article 105(3) is on automatically prolonged fixed duration contracts and the requirement on giving best tariff information at least annually is also related (only) to these contracts. This adds to the obligation on giving best tariff advice before the contract is automatically prolonged*”. Vrij vertaald: “*Artikel 105, lid 3, heeft betrekking op contracten met een vaste looptijd die automatisch worden verlengd, en de verplichting om ten minste eenmaal per jaar informatie over de voordeligste tarieven te verstrekken, geldt (uitsluitend) voor deze contracten. Dit vormt een aanvulling op de verplichting om advies over de voordeligste tarieven te geven voordat het contract automatisch wordt verlengd*”.

¹⁵ HvJEU 23 april 2009, C-261/07 en C-299/07, ECLI:EU:C:2009:244, VTB-VAB; 14 januari 2010, C-304/08, ECLI:EU:C:2010:12, Plus Warenhandels-gesellschaft; 7 maart 2013, C-343/12, ECLI:EU:C:2013:154, Euronics Belgium.

eens in herinnering gebracht door de afdeling wetgeving van de Raad van State in haar advies over wetsvoorstel 1120/001.¹⁶

39. Dit verbod hangt ook samen met de verplichting tot loyale samenwerking of “Unietrouw” (art. 4(3) VEU), dat inhoudt dat de lidstaten de verwezenlijking van de doelstellingen van de Unie (in dit geval: de eenmaking van de Europese markt voor elektronische communicatiediensten) niet in gevaar mogen brengen en zich moeten onthouden van alle maatregelen die de volle werking of het nuttig effect van het Unierecht belemmeren.¹⁷ Dit verbod geldt voor alle organen van de lidstaten.
40. Het bestreden besluit, dat uitvoering geeft aan artikel 109 WEC, dat zelf strijdig is met artikel 101 EWEC, is bijgevolg zelf ook onwettig wegens strijdigheid met hogere rechtsnormen.
41. Om al deze redenen is het eerste middel gegrond.

C. Tweede middel: Onwettige uitoefening van een verordenende bevoegdheid door het BIPT

1. Samenvatting van het middel

42. Telenet ontleent een tweede middel aan de schending van artikelen 33, 37 en 108 van de Grondwet, doordat het BIPT met het bestreden besluit een verordenende bevoegdheid uitoefent, terwijl het BIPT als onafhankelijke administratieve overheid die geen politieke verantwoordelijkheid draagt geen verordenende bevoegdheden mag uitoefenen, tenzij de door het BIPT vastgestelde verordeningen onderworpen zouden zijn aan de goedkeuring van een politiek verantwoordelijke overheid (in beginsel de Koning), wat niet het geval is.

2. Uiteenzetting van het middel

43. Artikel 33 van de Grondwet bepaalt dat alle machten uitgaan van de Natie en de machten moeten worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaalt. Dit houdt in dat de machten in beginsel hun bevoegdheden niet mogen overdragen aan andere overheden: *potestas delegata delegari non potest*. De bevoegdheden van de machten zijn in principe onvervreemdbaar en onoverdraagbaar.¹⁸ Het Hof van Cassatie heeft niettemin aanvaard dat de overheid, die in de Grondwet door de Natie met een bevoegdheid is bekleed, ondergeschikte overheden op herroepelijke wijze mag belasten met het nemen van

¹⁶ RvS (afd. wetgeving) advies nr. 78.605/4 van 30 december 2025, p. 7 (stuk 7). Het principe van maximumharmonisatie werd ook bevestigd en toegepast door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 166/2025 van 11 december 2025, ook al oordeelde het Hof in die zaak dat dit principe niet van toepassing was (B.14.2-14.3).

¹⁷ K. Lenaerts en P. Van Nuffel, *Europees Recht*, zesde ed., Intersentia 2017, nr. 134.

¹⁸ Cass. 6 februari 1891, Pas. 1981, I, 54.

bijkomstige maatregelen, onder haar gezag en toezicht en met haar uitdrukkelijke of impliciete goedkeuring.¹⁹

44. Artikel 37 van de Grondwet bepaalt dat de federale uitvoerende macht bij de Koning berust. Artikel 108 van de Grondwet kent de verordeningsbevoegdheid voor de uitvoering van de wetten toe aan de Koning.
45. Het toekennen van reglementaire bevoegdheid aan ministers, administraties of openbare instellingen is dus strijdig met artikel 108 van de Grondwet en met het beginsel van de eenheid van de verordenende macht. Bij dergelijke delegaties ontbreekt de rechtstreekse parlementaire controle en zijn ook andere waarborgen afwezig, zoals de preventieve controle van de afdeling wetgeving van de Raad van State of de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.
46. Het is vaste beslissingspraktijk van de afdeling wetgeving dat de toekenning van verordeningsbevoegdheid aan een orgaan dat geen politieke verantwoordelijkheid draagt ontoelaatbaar is, tenzij wanneer de door dat orgaan vastgestelde verordeningen de goedkeuring behoeven van een politiek verantwoordelijke overheid, nl. in beginsel de Koning, en het gaat om duidelijk afgebakende ondergeschikte of detailmaatregelen.
47. Het BIPT is volgens artikel 13 van de wet van 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector een instelling van openbaar nut met rechtspersoonlijkheid. Het BIPT is een administratieve overheid die beschikt over een ruime autonomie die niet verenigbaar is met een hiërarchisch of administratief toezicht. De wetgever heeft het BIPT belast met een aantal taken (art. 14 van de wet) die de wetgever juist wilde onttrekken aan het gezag van de federale uitvoerende macht.
48. Dit vereiste van onafhankelijkheid vloeit ook voort uit het Europees regelgevend kader. Artikel 6 EWEC bepaalt dat de lidstaten de onafhankelijkheid van de nationale regelgevende instanties (NRI's) moeten waarborgen. Artikel 8 EWEC bepaalt dat de NRI's onafhankelijk en objectief optreden en geen instructies mogen vragen of aanvaarden van andere instanties in verband met de uitoefening van de taken die hun op grond van de nationale wetgeving tot omzetting van het Unierecht zijn toegewezen.
49. Het BIPT is dus een onafhankelijke administratieve overheid die niet onder hiërarchisch of administratief toezicht staat en geen politieke verantwoordelijkheid draagt.
50. In haar advies over het voorontwerp van wet dat uiteindelijk de wet van 21 december 2021 is geworden heeft de afdeling wetgeving van de Raad van State o.m. op basis van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof zeer uitgebreid geanalyseerd of en in welke

¹⁹ Cass. 4 mei 1920, Pas. 1920, I, 135: “*Attendu que s’il est de principe que les pouvoirs sont inaliénables et intransmissibles, il n’est pas interdit à l’autorité déléguée par la Nation d’établir des autorités secondaires chargées d’agir sous son contrôle en prenant des mesures de détail sous réserve de son approbation expresse ou tacite; que cette mission, toute précaire et toujours révocable, confiée aux agents, n’implique aucune aliénation ou transmission de pouvoir.*”

mate de toekenning van verordenende bevoegdheden aan het BIPT verenigbaar is met de voormelde grondwettelijke principes.

51. Kort samengevat besluit de afdeling wetgeving dat de toekenning van een verordenende bevoegdheid aan het BIPT, zoals door artikel 109 WEC (art. 146 van het voorontwerp), slechts in twee gevallen verenigbaar is met deze grondwettelijke principes:
- De aan het BIPT verleende machtiging strekt tot de omzetting van een Europeesrechtelijke bepaling die de NRI's exclusief een bevoegdheid met identieke strekking verleent (eerste categorie);
 - Indien een dergelijke Europeesrechtelijke bepaling niet voorhanden is en de machtiging op technische nevenaspecten betrekking heeft, waarvoor ervan kan uitgegaan worden dat het BIPT, dat de regelgeving in kwestie moet toepassen, eveneens de meest aangewezen instantie is om ze uit te werken (tweede categorie).

In het tweede geval dient een politiek verantwoordelijke overheid echter de verantwoordelijkheid voor de betreffende verordeningen op zich nemen, hetzij via een procedure waarbij het BIPT de vast te stellen regeling voorstelt, hetzij via een procedure waarin de Koning zijn goedkeuring moet hechten aan de verordening die het BIPT vaststelt.²⁰

52. De afdeling wetgeving vermeldde uitdrukkelijk artikel 109 WEC (artikel 146 van het voorontwerp) als behorend tot de tweede categorie, en nodigde de wetgever dan ook uit om de ontworpen bepalingen te herzien en aan te vullen zodat een politiek verantwoordelijke overheid – in beginsel de Koning – de verantwoordelijkheid voor de betreffende verordeningen op zich zou kunnen nemen.²¹
53. Daar is echter geen gevolg aan gegeven en de bepaling werd ongewijzigd behouden, hoewel deze door de afdeling wetgeving onverenigbaar werd geacht met de grondwettelijke principes. De memorie van toelichting zegt hierover slechts het volgende:

“De uitvoering van dit artikel blijft, zoals in het verleden voor artikel 110, §4, van de WEC, toegewezen aan het BIPT. De Raad van State benadrukt dat dit artikel inderdaad kan worden uitgevoerd door een onafhankelijke “nationale regelgevende instantie”. Het bepalen van het te gebruiken gebruikspatroon met het vereiste detailniveau, is een erg complexe “technische” aangelegenheid. De tariefplannen zijn erg divers en evolueren sterk. Een koninklijk besluit zou niet voldoende snel rekening kunnen houden met deze diversiteit en deze evoluties.”²²

Deze poging om te rechtvaardigen waarom geen gevolg werd gegeven aan het advies van de afdeling wetgeving schiet manifest te kort.

²⁰ Parl. St. (Kamer) 2021-2022, nr. 55-2256/001, pp. 329-330.

²¹ Parl. St. (Kamer) 2021-2022, nr. 55-2256/001, p. 330.

²² Parl. St. (Kamer) 2021-2022, nr. 55-2256/001, pp. 90.

Vooreerst is het misleidend te stellen dat de Raad van State bevestigd zou hebben dat het artikel uitgevoerd kan worden door een NRI en dus door het BIPT. De Raad van State heeft dit immers uitdrukkelijk gekoppeld aan de voorwaarde dat een politiek verantwoordelijke overheid de verantwoordelijkheid voor de maatregelen op zich zou nemen. Volgens de Raad van State kan dit alleen dan achterwege gelaten worden *“wanneer de verordnungsbevoegdheid niet impliceert dat een echte beoordelingsbevoegdheid uitgeoefend moet worden waarbij opportuniteitskeuzes gemaakt moeten worden, bijvoorbeeld wanneer de betrokken regelgeving al volledig, of bijna volledig, vastgelegd is in het Europees recht”*.²³ Dit is hier kennelijk niet het geval. Men kan bezwaarlijk staande houden dat het bestreden besluit geen opportuniteitskeuzes inhoudt. Zo heeft het BIPT in zijn besluit keuzes gemaakt met betrekking tot het toepassingsgebied van de verplichting (zoals de definitie van het begrip “standaardtarief” en de vermelding dat de verplichting ook geldt voor zakelijke gebruikers met “standaardtariefplannen”), de referentieperiode voor de berekening van het gebruikspatroon, de berekeningsmethode om het meest gunstige tariefplan te bepalen, de duur van de implementatieperiode, de verplichte inhoud van de mededeling (incl. informatie die verder gaat dan een tariefvergelijking, zoals de vermelding van de restwaarde van toestellen die de gebruiker met korting heeft verkregen), enz. Dit zijn onbetwistbaar opportuniteitskeuzes.

Ten tweede volstaat het niet dat de aangelegenheid enige techniciteit vertoont, vermits het BIPT een voorstel kan uitwerken en ter goedkeuring/bekrachtiging voorleggen aan de Koning, of de Koning de regeling kan aannemen op advies van het BIPT. Op die manier kan de techniciteit van de materie verzoend worden met het vereiste dat een politiek verantwoordelijke overheid de verantwoordelijkheid op zich neemt. Hoe dan ook gaat het bestreden besluit veel verder dan een louter technische en detailmatige uitwerking van een regeling waarvan de essentiële elementen werden vastgesteld door een politiek verantwoordelijke overheid.

54. Het bestreden besluit is dus onwettig, vermits het berust op een ongrondwettige bevoegdheidsdelegatie.
55. Bijgevolg is het tweede middel gegrond.

D. Derde middel: Schending van de samenwerkingsplicht met de mediaregulatoren

1. Samenvatting van het middel

56. Telenet ontleent een derde middel aan de schending van artikelen 4, 6°, en 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna “BWHI”) en van het samenwerkingsakkoord van 17 november 2006, doordat het BIPT de mediaregulatoren van de Gemeenschappen niet heeft geconsulteerd over de ontwerpbeslissing, terwijl deze ontwerpbeslissing ook raakt aan de bevoegdheden van deze mediaregulatoren inzake audiovisuele mediadiensten.

²³ Parl. St. (Kamer) 2021-2022, nr. 55-2256/001, p. 330.

2. Uiteenzetting van het middel

57. Artikel 4, 6° BWHI bepaalt dat de Gemeenschappen bevoegd zijn voor “*de inhoudelijke en technische aspecten van de audiovisuele en auditieve mediadiensten met uitzondering van het uitzenden van mededelingen van de federale regering*”.
58. Het Arbitragehof (nu Grondwettelijk Hof) oordeelde in zijn arrest nr. 132/2004 van 14 juli 2004 als volgt:

“B.5.1. In zoverre de bevoegdheden van de regulator betrekking hebben op de elektronische communicatie-infrastructuur is de federale overheid niet de enige overheid die bevoegd is om die aangelegenheid te regelen, nu ook de gemeenschappen op grond van hun bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie ter zake kunnen legifereren. Uit de technologische convergentie van de telecommunicatiesector en de audiovisuele sector, inzonderheid het gezamenlijke gebruik van bepaalde transmissie-infrastructuur, blijkt, bij behoud van de huidige bevoegdheidsverdeling, de absolute noodzaak om te voorzien in samenwerking tussen de federale overheid en de gemeenschappen bij het bepalen van de bevoegdheden van de regulator.

[...]

B.6.1. Op grond van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen kunnen de Staat, de gemeenschappen en de gewesten samenwerkingsakkoorden sluiten die onder meer betrekking hebben op de gezamenlijke oprichting en het gezamenlijk beheer van gemeenschappelijke diensten en instellingen, op de gezamenlijke uitoefening van eigen bevoegdheden of op de gemeenschappelijke ontwikkeling van initiatieven. Daarnaast beschikken ze over andere instrumenten om hun samenwerking gestalte te geven.

B.6.2. In de regel houdt de afwezigheid van samenwerking in een aangelegenheid waarvoor de bijzondere wetgever daartoe niet in een verplichting voorziet, geen schending in van de bevoegdheidsregels.

Te dezen zijn evenwel de bevoegdheden van de federale Staat en de gemeenschappen inzake de elektronische communicatie-infrastructuur, ten gevolge van de technologische evolutie, dermate verweven geworden dat ze niet meer dan in onderlinge samenwerking kunnen worden uitgeoefend. Daaruit volgt dat de wetgever, door eenzijdig de bevoegdheid van de regulator van de telecommunicatie te regelen, het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden dat eigen is aan elke bevoegdheidsuitoefening.

59. Naar aanleiding van dit arrest sloten de Federale Staat en de Gemeenschappen op grond van artikel 92bis BWHI het samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 betreffende het wederzijds consulteren bij het opstellen van regelgeving inzake elektronische communicatienetwerken, het uitwisselen van informatie en de uitoefening van de bevoegdheden met betrekking tot elektronische communicatienetwerken door de

regulerende instanties bevoegd voor telecommunicatie of radio-omroep en televisie.²⁴ Zoals de aanhef van dit samenwerkingsakkoord aangeeft, zijn “*de bevoegdheden inzake omroep en telecommunicatie dermate verstrengd dat er met betrekking tot de toepassing van de regelgeving een pragmatische en werkzame vorm van samenwerking noodzakelijk is tussen de regulerende instanties*”.

60. Artikel 2 van het Samenwerkingsakkoord bepaalt dat de verschillende regulerende instanties (het BIPT en de mediaregulatoren van de Gemeenschappen) elkaar moeten consulteren over elke ontwerpbeslissing die betrekking heeft op elektronische communicatienetwerken.
61. Het bestreden besluit is ook van toepassing op bundels met televisiediensten en raakt als dusdanig aan de bevoegdheden van de mediaregulatoren van de Gemeenschappen. Desondanks heeft het BIPT nagelaten om de consultatieprocedure van het samenwerkingsakkoord toe te passen.
62. De voorafgaande raadpleging van de mediaregulatoren is te beschouwen als een substantiële vormvereiste, waarvan de niet-naleving grond is tot nietigverklaring van de beslissing.
63. Bijgevolg is het derde middel gegrond.

E. Vierde middel: Schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel

1. Samenvatting van het middel

64. Telenet ontleent een vierde middel aan de schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de manifeste beoordelingsfout en de materiële motiveringsplicht, doordat het bestreden besluit (i) een implementatietermijn oplegt die kennelijk ontoereikend is (eerste onderdeel) en (ii) de operatoren verplicht om tariefplannen die onder verschillende merken worden aangeboden met elkaar te vergelijken, ongeacht de technische en inhoudelijke verschillen tussen die aanbiedingen (tweede onderdeel).

²⁴ B.S., 28 december 2006, p. 75.371. Door de bijzondere wet van 6 januari 2014 werd overigens een paragraaf 4sexies ingevoegd in artikel 92bis BWHI, die luidt als volgt: “*De federale overheid en de gemeenschappen sluiten in ieder geval een samenwerkingsakkoord betreffende de coördinatie van de regelgeving en de regulering van de aan de audiovisuele en auditieve mediadiensten enerzijds en de telecommunicatie anderzijds gemeenschappelijke netwerken en elektronische communicatiediensten.*”

2. Uiteenzetting van het middel

a. Eerste onderdeel: implementatieperiode

65. Het ontwerpbesluit waarover het BIPT de markt heeft geraadpleegd voorzag in een uitvoeringstermijn van slechts zes maanden. De operatoren hebben hier unaniem op gereageerd dat deze termijn onvoldoende was.²⁵
66. In zijn antwoord daarop stelt het BIPT dat “*rekening houdend met de in aanmerking genomen maatregelen en aangebrachte verduidelijkingen [...] de vereiste aanpassingen de zware investeringen of de volledige IT-herziening die in sommige reacties worden genoemd, niet [rechtvaardigen]*”. Niettemin erkent het BIPT dat “*sommige aangebrachte verduidelijkingen evenwel bijkomende technische aanpassingen met zich [kunnen] brengen*”, met name de verplichting om ook submerken zonder rechtspersoonlijkheid in de vergelijking op te nemen en de verduidelijking dat de mededeling van het meest gunstige tariefplan op basis van artikel 108, §6 WEC moet plaatsvinden op de verjaardag van het contract. Het BIPT heeft daarom de uitvoeringstermijn verlengd tot negen maanden.
67. Ook na deze verlenging blijft de uitvoeringstermijn kennelijk ontoereikend. Verschillende knelpunten en capaciteitsproblemen maken het onrealistisch om dit project op te leveren binnen het opgelegde tijdsbestek, althans niet zonder disproportionele impact op de bredere plannen van Telenet voor de verbetering van haar diensten en de naleving van andere verplichtingen:
- **Disproportionele werklast, impact op andere prioriteiten:** Volgens initiële interne schattingen van Telenet zou de realisering van dit project **[vertrouwelijk]** mensdagen vergen. Binnen het bedrijf lopen echter al verschillende essentiële projecten tegelijkertijd. Er is simpelweg geen ruimte in de planning voor een nieuw project van deze omvang. Het is echter geen optie om andere geplande essentiële projecten uit te stellen om ruimte te maken voor dit project. Dit zou een bijzonder negatieve impact hebben op de dienstverlening aan klanten en een onevenredige ingreep zijn in de ondernemingsvrijheid van Telenet. Sommige van deze essentiële projecten zijn overigens ook noodzakelijk om de naleving van andere regelgevende verplichtingen (zoals Easy Switch) te garanderen.
 - **Onvoldoende interne en externe capaciteit:** Er is niet voldoende interne en externe capaciteit beschikbaar om een project van deze omvang binnen negen maanden tot een goed einde te brengen. Het is niet gewoon een kwestie van bijkomende externe consultants in te huren.²⁶ Het is maar de vraag of die überhaupt gevonden kunnen worden, vooral nu alle operatoren dit project gelijktijdig moeten realiseren en allemaal in dezelfde vijver vissen. Voorts is er hoe dan ook een

²⁵ Bestreden beslissing, stuk 1, randnrs. 142-146.

²⁶ Telenet heeft recent haar IT-operaties gestroomlijnd en een groot deel van de softwareontwikkeling uitbesteed aan twee strategische partners, Accenture en Infosys, zie persbericht van 4 december 2024, “Telenet group verdiept samenwerking met strategische partners om klantervaring verder te versterken”, <https://press.telenet.be/telenet-group-verdiept-samenwerking-met-strategische-partners-om-klantervaring-verder-te-versterken>.

inlooptijd van een drietal maanden nodig alvorens externe consultants productief kunnen ingezet worden op het project. Het is dus niet mogelijk om de externe capaciteit snel op te schalen. Bovendien kan nooit alles uitbesteed worden aan externen, te meer daar de realisatie van het project tot diep in de systemen van Telenet ingrijpt. De beperkte interne capaciteit vormt dus hoe dan ook een flessenhals.

- **Verspreide gegevens: [Vertrouwelijk]**
 - **De rekenmethode voor het beste tarief moet volledig opnieuw ontworpen worden:** De huidige methode kan niet voldoen aan de nieuw ingevoerde vereisten en was niet opgezet om vergelijkingen te maken op de schaal die nu vereist is, namelijk over meerdere producten en meerdere merken heen. Het uitbreiden van het bestaande systeem is niet haalbaar. In plaats daarvan is een volledig nieuw ontwerp nodig, zowel qua technische opbouw als qua werking. Dit leidt onvermijdelijk tot een lange doorlooptijd.
 - **Toepassing op zakelijke klanten is complex:** De gegevens aan de zakelijke kant zijn verspreid en technisch complex, zeker wat betreft de structuur van nieuwere producten. Om voor deze producten geldige aanbevelingen voor het beste tarief te doen, zijn uitgebreide berekeningen, het op elkaar afstemmen van gegevens en het opstellen van een groot aantal regels nodig — dit gaat ver buiten de grenzen van eenvoudige aanpassingen of kleine verbeteringen.
68. Om al deze redenen is het materieel onmogelijk om dit project binnen de opgelegde termijn te realiseren. Indien het project overhaast wordt uitgevoerd, bestaat bovendien het risico dat er één en ander misloopt bij de uitrol, wat het imago van Telenet en Tadaam zou kunnen schaden.
69. De verplichting om ook submerken zonder rechtspersoonlijkheid op te nemen in de tariefvergelijking draagt aanzienlijk bij tot de complexiteit van de opdracht. In die zin hangen de twee onderdelen van dit middel nauw samen (zie punt b hierna).
70. Het BIPT heeft kennelijk onzorgvuldig gehandeld door voorafgaand aan het bestreden besluit geen gedegen impactanalyse uit te voeren en zich ertoe te beperken om, naar aanleiding van de reacties op de raadpleging, een kleine toegift te doen – hoewel de operatoren aangegeven hadden dat veel meer tijd nodig zou zijn. Het BIPT schendt ook haar materiële motiveringsplicht door de bezwaren van de operatoren weg te wuiven of te minimaliseren, zonder deze ernstig onderzocht te hebben.

b. Tweede onderdeel: multimerkvergelijking

71. Het bestreden besluit verplicht de operatoren om alle door hen aangeboden gestandaardiseerde tariefplannen te vergelijken, ongeacht het merk of de handelsnaam waaronder zij worden aangeboden (randnr. 170).

72. Verschillende operatoren hebben hier in hun antwoord op de ontwerpbeslissing bezwaar tegen gemaakt.²⁷ Telenet heeft in die context gewezen op het feit dat zij twee zeer verschillende types producten aanbiedt, namelijk enerzijds het “klassieke” Telenet-aanbod (premium internet-, telefonie- en televisiediensten, aangevuld met entertainment), waarbij de diensten op vaste locatie worden verschaft via het vast netwerk van Wyre (kabel of glasvezel), en anderzijds het Tadaam-aanbod, een flexibel maar beperkter aanbod van internet- en televisiediensten, waarbij ook de diensten op vaste locatie worden verschaft via het mobiele netwerk (zgn. *fixed wireless access* of afgekort FWA).
73. Het Tadaam-aanbod is fundamenteel verschillend van de “klassieke” Telenet-producten qua technische configuratie, klantenervaring en marktpositionering:
- **Technische configuratie:** Tadaam maakt gebruik van het mobiele netwerk. Dit betekent dat het beschikbaar is op locaties waar er geen kabel of glasvezel kan aangesloten worden. Vandaag bevinden [**vertrouwelijk**] van de Tadaam-klanten zich dan ook op locaties waar geen Telenet-aansluiting mogelijk is. Omgekeerd is Tadaam ook niet beschikbaar op alle plekken waar een vaste Telenet-aansluiting beschikbaar is, bijvoorbeeld doordat de indoor dekking van het mobiele netwerk onvoldoende is. Dat er gebruik gemaakt wordt van een mobiele verbinding betekent namelijk ook dat niet op voorhand gegarandeerd kan worden dat het goed zal werken bij de eindgebruiker, want dit hangt sterk af van de kwaliteit van de indoor dekking. Qua netwerksnelheid, -stabiliteit en *latency* (netwerkvertraging)²⁸ kan een FWA-oplossing een vaste breedbandverbinding hoe dan ook niet evenaren.
 - **Gebruikerservaring:** Tadaam biedt grote flexibiliteit omdat het niet afhankelijk is van een fysieke netwerkaansluiting. De installatie is eenvoudig (geen bezoek van een technicus vereist). Daartegenover staan echter de in het vorige punt vermelde kwaliteitsverschillen. Tadaam is beperkter o.a. wat betreft de maximum downloadsnelheid (100 Mbps in de duurste formule, wat overeenkomt met de maximumsnelheid van het goedkoopste internetaanbod via het vaste netwerk) en het aantal beschikbare televisiekanalen (amper 60, tegenover meer dan 90 in het Telenet Iconic aanbod). Er is ook maar één mobiel plan zonder roaming.
 - **Marktpositionering:** Tadaam heeft een eigen merkidentiteit, onderscheiden van het Telenet-merk. Het is een lagekostenaanbod zonder franjes dat zich duidelijk onderscheidt van de aanbiedingen onder het Telenet-merk die eerder een “premium” marktpositionering hebben. Naast gebruikers die op plaatsen wonen waar een vaste aansluiting niet voorhanden of mogelijk is (wat zoals gezegd het geval is voor bijna de helft van de Tadaam-abonnees), richt Tadaam zich op gebruikers die een flexibel basisproduct zoeken (bv. voor vakantiewoningen, studentenkoten). Het is bijvoorbeeld mogelijk het abonnement op elk moment te “pauzeren”.

²⁷ Zie bestreden beslissing, randnrs. 128-130 en 132.

²⁸ Latency is de tijd die een gegevenspakket nodig heeft om van de bron naar de bestemming te reizen.

Gelet op deze belangrijke verschillen heeft een vergelijking tussen de Telenet- en de Tadaam-tariefplannen neerkomen op een vergelijking van appels met peren en zou zij voor verwarring kunnen zorgen bij de consument.

74. De Tadaam-aanbiedingen zijn lager geprijsd en hebben alle een onbeperkt downloadvolume. De aanbiedingen verschillen alleen wat betreft de maximum downloadsnelheid (die varieert van 30 Mbps tot 100 Mbps) en het aantal schermen waarop gelijktijdig kan tv gekeken worden (1 in het goedkoopste tariefplan, 3 in de andere plannen). Aangezien de tariefvergelijking die het bestreden besluit voorschrijft enkel rekening houdt met prijs en downloadvolume, maar bijvoorbeeld niet met downloadsnelheid, zullen de abonnees van een klassieke Telenet-bundel stevast een Tadaam-aanbod als aanbeveling krijgen, ook al is dit in feite helemaal niet aangepast aan hun noden en verwachtingen. Dit druist in tegen de doelstelling van de vergelijking vermits er geen rekening wordt gehouden met de behoeften van de consument.
75. Een teleurstellende ervaring van Telenet-abonnees die op basis van het advies zouden overstappen naar Tadaam zou het merkimage van Telenet schade toebrengen. Bovendien bestaat het risico dat abonnees kortstondig overstappen naar Tadaam, om dan kort nadien teleurgesteld terug te keren naar een klassiek aanbod. Dit dreigt een enorme administratieve en logistieke belasting te veroorzaken voor de diensten van Telenet, met negatieve repercussies voor alle klanten.
76. De vergelijking zou ook de valse verwachting wekken dat het gemakkelijk is om over te stappen van een klassiek Telenet-product naar een Tadaam-product, terwijl dit in de praktijk niet het geval is: de procedure is dezelfde als bij een overstap van operator (Easy Switch, number portability²⁹).
77. Zoals al vermeld heeft Telenet Tadaam in de markt gezet als een volledig afzonderlijk merk. De verplichting om Tadaam op te nemen in de tariefvergelijking doet kennelijk en op onredelijke en disproportionele wijze afbreuk aan deze *dual branding*-strategie en dus aan de commerciële vrijheid van Telenet.
78. **[Vertrouwelijk]**
79. De complexiteit van een vergelijking tussen Telenet- en Tadaam-producten verhoogt ten slotte ook zeer aanzienlijk de investering van tijd en middelen die nodig zijn om het project te realiseren (zie punt a *supra*). Zonder deze extra complexiteit zou het aantal vereiste mandagen naar schatting ongeveer gehalveerd kunnen worden.
80. De verplichting tot multimerkvergelijking schiet bovendien manifest zijn doel voorbij. In zijn communicaties over zijn jaarlijkse prijzenstudie heeft het BIPT meermaals benadrukt dat consumenten kunnen sparen door over te stappen van de “primaire” merken van de operatoren naar hun “secundaire” merken.³⁰ Met de multimerkenvergelijking beoogt het

²⁹ Vrij vertaald: nummeroverdracht.

³⁰ Zie bv. persbericht van het BIPT d.d. 21 november 2025, “Mensen kunnen honderden euro’s besparen door de juiste telecomoplossing te kiezen volgens BIPT-prijzenstudie”,

(Continued...)

BIPT dan ook ongetwijfeld om het overstappen naar (goedkopere) secundaire merken te stimuleren. Het bestreden besluit leidt echter tot onlogische situaties. De multimerkenvergelijking is namelijk vereist voor merken die uitgebaat worden door dezelfde rechtspersoon.³¹ Als gevolg hiervan zal bv. Proximus de Mobile Vikings-tariefplannen niet moeten opnemen in haar vergelijking (vermits die door een afzonderlijke vennootschap worden uitgebaat) en omgekeerd, hoewel die beter vergelijkbaar zijn met de Proximus-tariefplannen dan de Tadaam-tariefplannen met die van Telenet.

81. Het bestreden besluit schendt het gelijkheidsbeginsel door verschillende situaties gelijk te behandelen. De vraag of de dienst al dan niet uitgebaat wordt door een andere rechtspersoon, is geen pertinent objectief onderscheidingscriterium in het licht van het nagestreefde doel.
82. Kortom, het BIPT schendt het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel door Telenet te verplichten om appels met peren te vergelijken. Dit is niet redelijkerwijze noodzakelijk voor de beoogde doelstellingen inzake consumentenbescherming en zou op dat vlak zelfs averechts werken door verwarring te stichten en de diensten van de operator te overbelasten. Ook hier schendt het BIPT de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht door de argumenten van Telenet af te wijzen zonder deze ernstig onderzocht te hebben.

III. Verzoek tot schorsing

83. Artikel 2, §4 van de wet rechtsmiddelen bepaalt dat het beroep tegen een besluit van het BIPT dit besluit niet schorst, maar dat het Marktenhof de tenuitvoerlegging van het besluit geheel of gedeeltelijk kan schorsen tot op de dag van de uitspraak van het arrest, indien dit wordt gevraagd door de verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift. Het Marktenhof kan de schorsing bevelen wanneer ernstige middelen worden ingeroepen die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen rechtvaardigen en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het besluit ernstige en moeilijk te herstellen gevolgen kan hebben voor de verzoeker en voor zover de afweging van de belangen in het voordeel pleit van de gevraagde schorsing.
84. Indien het Marktenhof het voor de beoordeling van de hiervoor uiteengezette middelen nodig zou achten om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie of het Grondwettelijk Hof, zal dit de duur van de procedure aanzienlijk verlengen. In dat geval zal het Marktenhof zich pas definitief over het verzoek tot nietigverklaring kunnen uitspreken na afloop van de uitvoeringsperiode van 9 maanden waarin het bestreden besluit voorziet. Het bestreden besluit zou dan “ernstige en moeilijk te herstellen gevolgen” hebben voor de verzoekers, ook al zou Uw Hof vervolgens beslissen om het bestreden besluit te vernietigen. Telenet verwijst in dit verband naar hetgeen is uiteengezet in het vierde middel met betrekking tot de zware operationele last die de

<https://www.bipt.be/consumenten/publicatie/mensen-kunnen-honderden-euro-s-besparen-door-de-juiste-telecomoplossing-te-kiezen-volgens-bipt-prijzenstudie> (stuk 9).

³¹ Zoals verduidelijkt door het BIPT in zijn antwoord op de marktraadpleging (bestreden beslissing, randhrs. 134-135).

uitvoering van het bestreden besluit met zich meebrengt. De middelen van Telenet zijn ook onmiskenbaar als ernstig te bestempelen.

85. Om het nuttig effect van een mogelijke vernietiging van het bestreden besluit te vrijwaren, verzoekt Telenet Uw Hof daarom om de beslissing te schorsen tot aan de uitspraak ten gronde over het verzoek tot vernietiging indien het arrest naar verwachting pas na afloop van de uitvoeringsperiode zou uitgesproken kunnen worden, bijvoorbeeld omdat Uw Hof het nodig zou achten om een prejudiciële vraag te stellen over één van de opgeworpen rechtsvragen.

IV. Vertrouwelijke informatie

86. Telenet vestigt de aandacht van het Marktenhof erop dat zowel dit verzoekschrift als de stukken van Telenet vertrouwelijke informatie bevatten. Telenet heeft daarom, conform artikel 2 van de wet rechtsmiddelen, twee versies van het verzoekschrift opgesteld: een vertrouwelijke versie en een niet-vertrouwelijke versie (deze laatste bestemd voor publicatie op de website van het BIPT). Telenet heeft bovendien in de inventaris van de stukkenbundel aangeduid welke stukken vertrouwelijk zijn.
87. Deze informatie is niet vertrouwelijk ten aanzien van het BIPT (die er in de meeste gevallen al kennis van genomen heeft) en uiteraard ook niet ten aanzien van het Marktenhof, maar wel ten aanzien van derden (bv. derden die eventueel zouden tussenkomen in de procedure, maar ook elke persoon die het verzoekschrift op de website van het BIPT kan consulteren). De vertrouwelijkheid van deze informatie wordt verantwoord door het feit dat het gaat om interne gegevens, bedrijfsgeheimen en/of commercieel gevoelige informatie, waarvan het meedelen aan een derde partij Telenet zou kunnen benadelen in het kader van de mededinging op de markt.

OM DEZE REDENEN,

En alle andere nog te doen gelden indien nodig in de loop van het geding,

Onder voorbehoud van rechten en zonder enige nadelige erkenning in rechte noch in feite,

BEHAGE HET UW HOF,

- Het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen tot de dag van de uitspraak van het arrest over het verzoek tot nietigverklaring, indien dit arrest pas zou kunnen uitgesproken worden na afloop van de uitvoeringsperiode van 9 maanden waarin de bestreden beslissing voorziet, bijvoorbeeld omdat Uw Hof het voor de beoordeling van de middelen nodig zou achten een prejudiciële vraag te stellen;
- Het besluit van de Raad het BIPT van 28 januari 2026 betreffende de nadere regels ter uitvoering van de mededeling van het meest gunstige tariefplan op basis van artikel 109 van de WEC te vernietigen, in zijn geheel of in de mate waarin Uw Hof de middelen van verzoekende partijen gegrond acht;
- De verwerende partij te veroordelen in de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 1.883,72 euro (basisbedrag voor niet in geld waardeerbare vorderingen).

Brussel, 13 april 2026,

Voor de verzoekende partijen,

Hun raadslieden,

Thomas De Meese

Karl Stas

INVENTARIS VAN DE STUKKEN VAN TELENET

1. Besluit van de Raad van het BIPT van 28 januari 2026 betreffende de nadere regels ter uitvoering van de mededeling van het meest gunstige tariefplan op basis van artikel 109 van de WEC
2. Openbare raadpleging d.d. 1 juli 2025 over het ontwerpbesluit van de Raad van het BIPT betreffende de nadere regels ter uitvoering van het meest gunstige tariefplan (de artikelen 109 en 110/1 van de WEC)
3. Antwoord van Telenet d.d. 1 september 2025 op de raadpleging over het ontwerpbesluit **[VERTROUWELIJK]**
4. Antwoord van Agoria d.d. 1 september 2025 op de raadpleging over het ontwerpbesluit
5. Advies van het BIPT van 20 januari 2026 over wetsvoorstel nr. 1120/001 dat bij de Kamer van volksvertegenwoordigers is ingediend en de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie wijzigt zodat de consument steeds over het meest gunstige tariefplan beschikt
6. Brief van Telenet aan het BIPT d.d. 3 februari 2026 over het BIPT-advies van 20 januari 2026 over wetsvoorstel nr. 1120/001
7. Advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State nr. 78.605/4 van 30 december 2025
8. Presentatie van het BIPT aan de operatoren d.d. 3 maart 2026
9. “Mensen kunnen honderden euro’s besparen door de juiste telecomoplossing te kiezen volgens BIPT-prijzenstudie”, persbericht van het BIPT van 21 november 2025
10. Arthur D. Little, “A Simplification Agenda for European Telecoms” (2025)
11. Europese Commissie, “Questions and answers on the EECC”, 23 december 2020